

DISSERTATIO

DE

RATIONE VIVENDI
SCHOLÆ ITALICÆ

CUJUS PARTIC. II,

SENSU AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNSIS,

PRÆSIDE

Doct. *ANDREA JOH. LAGO,*

*Philosophiæ Pract. Prof. P. & O., Imp. Ord. de S:to Wolo-
dimiro in IV Cl. Equ.*

PRO SUMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBUS;

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIT

GUSTAVUS ROSELL,

Stip. Publ., Ab.

In Auditorio Philos., die XXXI Maji MDCCCXXXIII,

h. p. m. s.

ABOË, typis Frenckelliorum.

THESES.

1.
Quam sublimem de Numinibus ideam habuerit PYTHAGORAS, ostendit Symbolum: *In templum prodiens adoratum, nihil interea, quod ad vitam pertineat (βιωτικόν) aliud, neque dicit, neque facit.*

2.
Symboli: *Ignem gladio ne fodito, sensum haud male reddere nobis videtur* DIOG. LAËRT. l. c.: *Potentium iram tumentemque indignationem non esse commovendam.*

3.
Belle, JAMBlichO teste, PYTHAGORAS: quod hominibus, alia foedera pangentibus, sunt tabulæ & columnæ, quibus pacta conventa inscribant inculpantque, idem conjugibus liberi, fidei eorum amorisque mutui symbola & pignora.

4.
In dubium vocant recentiorum haud pauci, an ἐχεμυθία, quæ ad PYTHAGORÆ pertinuit instituta, omnem omnino Acusticis ademerit linguæ usum. Quod nobis quidem ad fidem pronum videtur, quippe quum, ut reliquorum PYTHAGORÆ, ita & Ejus, de silentio observando præcepti finis primarius in temperantia mentisque moderatione exercenda fuerit positus, atque difficillimum ἐγκρατειμάτων omnium esse judicaverit, linguam compe-scere & coercere.

5.
Quod in præceptis PYTHAGORÆ diæteticiis legitur: *cor ne edito*, inter symbola etiam occurrit, quod sensui philosophiæ Pythagoricæ apprimè congruenter explicat JAMBlichUS non oportere nosmet, ut consensum conspirationemque ubique cernendam, discernamus, neque ergo, ut invidiam & de aliorum malis gaudium commiserationi & mutuo amori, qui solus nosmet ratione præditos decet, substituamus.

6.
Qui de ætate nostra queruntur, morosi temporis aëti laudatores, JAMBlichUM adeant, vanas ac noxias, operosas eluxuriantesque potentium, tempore PYTHAGORÆ, cupiditates adnibrantem. Qui nihil tam absonum & absurdum fuisse docet, ad quod horum virorum mulierumque animus non cum impetu ferretur. Ita in victu maximam eos affectasse narrat varietatem: infinitam fructuum multitudinem & copiam, infinitam item radicum diversitatem: multiplicem maxime carniū varietatem, magno cum labore & molestia, e terrestribus, volatilibus & marinis conqui-rendam: adhæc non unius generis condimenta compositionesque, succorumque mixtiones omnigenas.

Siquidem nullius præstantia rei & perfectio, neque ergo corporis neque animi, temere ac fortuito, verum ordine, recta ratione arteque oritur ω).

Hujus igitur consensus, hujus undiquaque, nisi per malitiam extinguitur, conspiciendæ φιλιας Deorum erga homines: disciplinarum inter se, inter animum & corpus, ratione præditum & ratione carens, hominis erga conjugem & natos, quæ per affines serpens civesque, extraneos appetit & alienigenas, totamque complectitur gentem humanam: hujus inquam consensus spectaculum corpus, alioqui caducum & mortale, sistere dicit, per sanitatem, sobria & temperante vivendi ratione parandam, quæ conciliationem concentumque oppositarum sibi invicem, absconditarum in corpore virium efficit, felicitati, quam generant mundi elementa, haud absimilem κ). Quam vero harmoniam, pro intimo, quod

συνηγόντο σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων καταστολαὶ καὶ ἀφυγιάσμοι ὑπ' αὐτῆ ἐπενοῦντο JAMBL. I. c. Cap. XV, p. 69.

ω) Ἄλλα, μὲν δὲ ἦγε ἀρετὴ ἕκαστε καὶ σκευὴ καὶ σώματος καὶ ψυχῆς αὐτῆ καὶ ζωῆ παντός, ἐ τῶ ἐκτῆ καὶ καλλίστα παραγίνεται, ἀλλὰ τάξει καὶ ὀρθότητι, καὶ τέχνῃ, ἢ τις ἕκαστῶ παραδίδεται αὐτῶν. Τάξει ἀρα τεταγμένον τι καὶ κεκοσμημένον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ ἕκαστε. JAMBL. Protrept. C. XIX, pag. 107.

κ) JAMBL. Vita ΡΥΤΗ. C. XVI, p. 75. Εἰ τε καὶ σώματος δὲ καθ' ἑαυτο θνητῆ τῶν ἐγκεκρυμμένων ἑαυτῶ ἐναντιῶν

quod corpus animumque intercedit, commercio, non sola animalis curatione machinæ effici posse censuit, neque oriri, nisi mens, ab ira dolore, voluptate, vel alia quadam, quæ demum cumque fuerit, extra semet ipsam peregrinatione, liberetur, homoque, τῷ θεῷ ὀμματι perspicere, numina, non minus somno sopitus, quam vigil, ab omni terrore vacuus, æquoque semper animo revereri, atque in omni re quid verum sit pervidere, didicerit xx). Similiter nempe ac color, quo pannum, qui non antea repurgatus fuerit, vel optimus tinctor imbuerit, fallax fit & evanidus, & pariter atque aqua vel purissima & maxime limpida, in puteum fusa, cœno plenum, foedatur; haud aliter, *Lysis* ait, quorum præcordia cupiditates occupent, lucique in modum densi quicquid in animo tranquillum, mansuetum, & rationi conveniens sit, obumbrent & præfocent, eorum mentibus utilis aliquid ac salutaris inseri non potest y). Infinite variam harumce cupidi-

δυναμειων εἰρηνησιν τε καὶ συμβιβασμον, δι' ὑγειας καὶ τῆς εἰς ταυτην διαυτης καὶ σωφροσυνης, κατα μιμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμοῖς στοιχειοις εὐετηριας. Παντων τετων ἐν ἑνος καὶ τε αὐτῆ κατα συλληψιν καὶ συγκεκρισαιωσιν ὀνοματος τῆς τῆς Φιλιας εὐρετης καὶ νομοθετης ὀμολογεμειως Πυθαγορας. Cfr. C. XXXIII, p. 193 sq., ubi eadem occurrunt.

xx) L. c. C. XVI, p. 75, 76.

y) L. C. XVII, p. 80 sqq.

piditatum esse naturam observantes: ipsarum plurimas ab hominibus ipsis in semet contrahi (velut victus opipari, amictus stragularumque operosarum & sumtuosarum, domicilii splendidi, supellectilis porro, vasorum, famulitii, pecorumque, palati ergo nutritorum): ipsas porro non in uno eodemque statu permanere & subsistere, sed in infinitum progredi: neque demum aliud esse, quod nos tam fallat atque in peccata omnis generis præcipitet, quam cupiditatum sæva cohors; quippe quum ex earum fœda colluvie omnia propullulent vitia *y*)— hæc, inquam, omnia observantes Scholæ auctor Italicæ ejusque sectatores judicarunt, etiam curandum esse, ut voluptatem, quæ per domos & urbes serpens, ferociam, lubidinem, violentiam, cumque his perniciem & internecionem parit, aversari, modestoque, temperanti & masculo vitæ generi ad-suescentes, quæ decent, appetere, stulta vero & superflua vitare, cupiditatibusque devinctos spernere, a primis statim annis homines discant *z*).
Se-

z) Δια ταυτα δε καὶ την τοιαυτην διαιρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι το πρώτον τῶν κακῶν παρέρρειν εἶωθεν εἰς τε τας οἰκίας καὶ τας πόλεις, ἡ καλεσμενη τρυφή, δεύτερον ὕβρις, τρίτον ὀλεθρος, ὅθεν ἐκ παντος ἐργεν τε καὶ ἀπαθείσθαι την τρυφήν καὶ συνεθίζεσθαι ἀπο γενετῆς σωφρονι τε καὶ ἀνδρικῶ βίῳ L. c. Cap. XXX, p. 153. Cfr. CICERO de Senect. C. XII & JAMBL. Cap. XVII, p. 82. Vide Ulterius Cap. XXXI, pag. 176 sq. Διοπερ εὐδους ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀναφρομενων, ὅπως ἐπιθυμησῶσι μὲν, ὧν δεῖ, φευζονται

Semetque invicem sæpe multumque adhortari soliti sunt amici PYTHAGORÆ & familiares, ut, pro lege pugnantes, voluptatem coërcerent ac repellerent a), ad typum honesti semet componentes, atque apophtegma, laudabilis summarium, quo ipsos, tam singulos, quam congregatos, frequenter indulgentissime commonefacere suevit, ut caritatem omnium consensumque, morbum e corpore, imperitiam ex animo, luxum e ventre, factionem e civitate, dissidium e familia, quavis arte pellendo, efficerent b).

Ab

δε τῶν ματαιῶν τε καὶ περιεργῶν ἐπιθυμιῶν, ἀταρακτοὶ τε καὶ καθαροὶ τῶν τοιστῶν ὀρεξέων ὄντες· καὶ καταφρονεῖντες αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκαταφρονηστῶν, καὶ τῶν ἐνδεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. Quapropter & in dementia posuerunt opinionem, pueros in modestia ac moderatione exercendos; at juvenes ad inertiam, lasciviam procacitatemque ut plurimum pronos, suo relinquendos esse arbitrio p. 174. Quin immo hominem in universum, φύσει ζῶων μὲν δὴ ὑβριστικόν, affectionibusque & cupiditatibus variis agitatū, non sibi committendum esse, existimarunt, verum opus principatus, qui reliquis præsideat, esse, magistratu legitimo, cui civium unusquisque subjectus sit, & præter quem oriri non possit in vita moderatio L. c. p. 165, 175.

a) I. c. C. XXXII, p. 189. Ἦν δὲ καὶ ἀδίαλεπτος παρ' αὐτοῖς παρακλήσις, τῶ νόμῳ βοηθεῖν αἰεὶ, καὶ ἀνομία πολεμεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἐργεῖν καὶ ἀπαδείσθαι τὴν τροφὴν — βίῳ v. quæ in notula prox. præced. z) e pag. 153 attulimus.

b) Πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶ πρὸς ἀπαντας πανταχῆ πολλοὺς καὶ ὄληγεσ ἀποφθεγμᾶ χρησμῶ θεῶ συμβουλευτικῆ ὁμοίον —

Ab illis, quæ ad vitam sustentandam necessaria sunt, non sanitatem modo corporis, verum & ingenii acumen, ac virtutem fortitudinemque pendere existimans, maximam circa eadem adhibendam esse accuratorem, judicavit PYTHAGORAS c). Varia simul excogitavit, quæ ad temperantiam frugalitatemque servandam fœderis sui socios impellerent. Cibi ergo suaves & sumtuosi appositi sunt, quibus cum oculos diutius pavissent, cupiditatesque, naturæ insitas, eo modo excitassent; mensam servos tollere jusserunt, ipsi impransi abeuntes d). Communio

C

bono-

καὶ ἀνακεφαλαιώσας τῶν αὐτῶ δοκούντων, το τοῖστον ἀποφθεγμα "φυγαδευτεον παση μηχανῇ, καὶ περικοπτεον πυρι καὶ σιδηρῶ, καὶ μηχαναῖς παντοιαῖς, ἀπο μεν σωματος νοσον ἀπο δε ψυχῆς ἀμαθίαν κοιλιας δε πολυτελειαν πολως δε στασιν οἰκς δε διχοφροσυνην, ὅμω δε παντων ἀμεριαν, δι ὧν φιλοστοργωτατα ἀνεμνησκει ἕκαστον τῶν ἀριστων δογματων. Ὁ μεν ἔν κοινος τυπος αὐτῆ τῆς ζωῆς ἐν τε τοῖς λογοῖς καὶ ταῖς πράξεσι τοῖστος ἦν ἐν τῶ τότε χρονῶ. JAMBL. 1 C. VII, p. 47.

c) Ἐντευθεν γαρ καὶ σωματος ὑγίειαν καὶ ψυχῆς ὀξύτητα περιγινεσθαι. DIOG. I. AERT. L. VIII, S. 15. Δια τῆς τρεφῆς ἀρχομενος εἰς ἀρετῆν ὀδηγεῖν τας ἀνδρωπες. JAMBL. Cap. XXIV, pag. 107.

d) Ἐποιοῦντο καὶ τῆς ἐγκρατειας γυμνασίαν τονδε τον τροπον. Παρασκευασαμενοι παντα τα κατα γαμπροτατας ἐστιασεις παρατιθεμενα, πολυν αὐτοῖς ἐνεβλεπον χρονῶν εἶτα δια τῆς θειας τας τῆς φύσεως ἐπιθυμίας προς την ἀπολαυσιν ἐκκαλεσαμενοι, τας τραπέζας ἐκελευον αἶρειν τους παῖδας, καὶ παραχρημα ἀγευστοι τῶν παρατεθέντων ἐχωρίζοντο. DIO-

bonorum instituta e). *Omnes simul, teste A. GELLIO, qui a PYTHAGORA in cohortem illam discipulorum recepti erant, quod quisque familiae pecuniæque habebant,*

DOR. SICUL. *Exc.* p. 555, Ed. WESSELING. Cfr. MENAGIUM ad DIOG. LAËRT. L. VIII, S 19. JAMBL. l. c. Cap. XXXI, p. 164, 165, & MEINERS l. c. p. 455.

e) V. BRÜCKER l. c. p. 1028 sq. Communione bonorum hæc, contra omnium, de Schola Italica qui scripserunt, antiquiorum auctoritatem, fere sola opinione ductus, in dubium vocat Cel. MEINERS. Die Veranlassungen der Meynung von der Gemeinschaft der Güter unter den Pythagoreern liegen, inquit, in den Aussprüchen des Pythagoras, die nachher unter den Griechen Sprüchwörter (vid. ARISTOTELIS *Ethicor.* Lib. IX, C. 8) wurden: dass die Freundschaft eine völlige Gleichheit, und eine Zusammenschmelzung mehrerer Herzen in eins, und ein wahrer Freund ein anderes Ich oder Selbst sey, dass daher alles unter Freuden gemein seyn müsse - - Wahrscheinlich ist es unterdessen, dass ein jedes Mitglied bey seiner Aufnahme in die Gesellschaft eine gewisse Summe hergeben, und auch nachher noch immer beytragen musste, um die gemeinschaftlichen Ausgaben der ganzen Gesellschaft daraus zu bestreiten v. l. c. pag. 458 - 461. Testimonia de hæc re veterum non evertere nobis quidem videtur unicum veritatis specie quadam gaudens ab ipso allatum argumentum: suppetuisse scil. quibusdam Pythagoræis facultates, quibus socios, calamitate pressos, sublevarent (v. supra not. n). Quippe quum aliorum non bene esse, nobis quidem iudicibus, posset hæc communio, quam illorum, quorum plures uno in loco commorarentur,

bant, in medium dabant. Et coibatur societas inseparabilis, tamquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re (jure legit RITTERSHUSIUS atque (absque legendum putat SCHEFFERUS) verbo Romano appellatur κοινοβιον f). Hæc bona dispensanda certis quibus-

C 2

bus-

f) *Noctes Atticæ* Lib. I. C. 9. Cfr. SCHEFFER. l. c. p. 155. Per cohortem discipulorum Pythagoræos præstantiores, Mathematicos, h. l. intelligi putat vir doctissimus, JAMBLICHI effato nixus, Cap. VI, p. 42 sq. Πολλοι, inquit, ἔσχε ζηλωτας, ὥστε ἱστορεῖται, ἑξακοσίαις αὐτὸν ἀνδραῖς ἐσχηκεναι, ἔ' μονον ὑπ' αὐτῆ κεκινημενες εἰς την φιλοσοφίαν, ἢς μετεδιδε, ἀλλὰ καὶ το λεγομενον κοινοβιαις (κοινοβιον legi vult), καθως προσεταξε γενομενες. Καὶ ἑτοι μεν ἦσαν φιλοσοφοντες. Οἱ δε πολλοι ἀκροαται, εἰς ἀκροματικες καλεσαι. Quibuscum concinunt quæ habet Cap. XVIII p. 84, ubi, distinctione facta inter Πυθαγορειαις (quos γνησιαις vocat), & πυθαγορισταις (qui ζηλωται audiunt), pergit: τῶν μεν οὖν Πυθαγορειαιων κοινην εἶναι την οὐσιαν διαταξε, καὶ την συμβιωσιν ἀμα δια παντος τε χρονε διατελειν. Τῆς δε ἑτερες ἰδιας μεν κτησεις ἔχειν ἐκελευσε. Ex his explicanda forsant sunt, quæ occurrunt JAMBL. l. c. Cap. XVII, p. 78: ἐν δη τῷ χρονῷ τετῶ (ubi inciperet σιωπη πενταετῆς), τα μεν ἑκαστε ὑπαρχοντα, τουτ' εστιν αἱ οὐσαι ἐκοινῶντο, nisi admittendum sit, eadem supra allatis prorsus contrariari. Cap. namque XXX, p. 151: dicit idem κοίνα γαρ πᾶσι παντα καὶ ταῦτα ἦν. Ἰδιον δε οὐδεις οὐδεν ἐκεκτητο. Καὶ εἰ μεν ἠρεσκετο τῇ κοινωνιᾳ, ἐχρητο τοῖς κοινοῖς κατα το δικαιωτατον, εἰ δε μη, ἀπολαβῶν ἀν την ἐαντῆ οὐσιαν καὶ πλεονα, ἢς εἰσηνηνοχε εἰς το κοινον, ἀπηλλαττετο. Similiter PORPHYRIUS, de omnibus & singulis sectæ Pythagoricæ discipulis loquens, teste SCHEFFERO (l. c. pag. 157), dicit: οὔτοι καὶ τας

busdam commissa sunt sociis condiscipulisque, ad hoc constitutis, qui *politici* & *oekonomici* dicebantur g). Coniunctim porro cibum capere sueverunt, deni

ὄυσιας κοινὰς ἔδεντο, & DIOG. LAËRT. L. VIII, S. 10. Καὶ αὐτῆ οἱ μαθηταί, inquit, κατέτιθεντο τὰς ὄυσιας, εἰς ἓν ποιεῖμενοι. Quæ omnia, quomodo secum invicem & cum Gellianis, supra allatis, conciliari queant, haud facile perspicimus, si vel cum SCHEFFERO suspicemur, de *Mathematicis*, quos in commune collata repetere nec voluisse, nec potuisse, putat, GELLIIUM loqui, de inseparabili societate narrantem; sed omnes in universum, locis extremis, in mente habuisse JAMBICHUM, PORPHYRUM, DIOGENEMQUE, Scholæ Italicæ sectatores, quorum illi, qui *Acusmatici* dicerentur, sua recipere, si nempe expertis displicuisset consortium, non modo poterant, sed etiam; ubi rejicerentur, coacti fuerunt. Quorum itaque communio, quoniam ab arbitrio penderet, eosdem *ιδίας κτησῆς* habere, quodam sensu dici potuit. Ex his omnibus nil patere arbitramur, nisi bonorum ad instituta Pythagoræ pertinuisse communionem. Reddi namque, ut acute observat SCHEFFERUS, nequit, nisi quod est datum, id est collatum in communionem, quæ ex Pythagoræorum sentiendi ratione principium iustitiæ fuit. V. JAMBL. l. c. C. XXX, p. 151. Hæcce vero communio, quales fœderis socios & quatenus obstrinxerit, deficiente nobis historicorum apparatu argumentorum sufficiente, post tot seculorum intervalla, pro certo definire non audemus.

g) Διδομένα τοῖς ἀποδεδεγμένοις εἰς τῆτο γνωρίμοις, ὅπερ ἔκαλεοντο πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ τινες καὶ νομοθετικοὶ ὄντες JAMBL. L. c. C. XVII, p. 78. Hancce communem oekonomiam a Brachmanibus (rectius Samanæis) Indorum ac-

deni atque deni h). Quæ omnia illam præcipue ob causam usu recepta fuisse existimamus, ut ne quis a frugalitate defleceret; cujus maximam habuit rationem, & quam summopere coluit Schola Italica i).

Ad

cepisse PYTHAGORAM, suspicatur I. c. SCHEFFERUS, de quibus PORPHYRIUS: ὁ δὲ βίος τοῖς Σαμακαῖσις ἐστὶ τοιῶτος. Ἐξω τῆς πόλεως διατριβεσι - - Ἐχουσι δὲ οἰκὸς καὶ τεμενὴ ὑπο τῆ βασιλεως οἰκοδομηθέντα ἐν οἷς οἰκονομοὶ εἰσιν, ἀποτακτὸν τι λαμβανόντες παρὰ τῆ βασιλεως εἰς τροφὴν τῶν συνιοντων. Vid. Περὶ ἀποχῆς ἐμψυχων Lib. IV, p. 408. Lugd. 1620 In ipsam rempublicam transtulisse, cum HOLSTENIO conjicit idem SCHEFFERUS pag. 157. Instituto Scholæ Italicæ huic affinem fuisse Essæorum Ascetarumque, hodieque esse Monachorum Cœnobarumque vivendi rationem, vel nobis non momentibus facile quisque observat.

h) V. JAMBL. L. I. Cap. XXI, pag. 99.

i) Carmina PYTHAGORÆ aurea v. 9 sq.

Ταυτα μὲν ἔτιωσ ἰσθι, κρατειν δ' εἰδιζεο τῶνδε
Γαστρος μὲν πρωτιστα, καὶ ὑπνε λαγωνησ τε
& v. c. 32 sqq.

Ἄλλὰ ποτὲ τε μετρον, καὶ σιτε, γυμνασιων τε
ποιεσθαι μετρον δὲ λεγω τοδ' ὁ μὴ σ' ἀνηση'
εἰδιζε δὲ διαταιν καθαρειον, ἀδρευπτον.

Ad quæ annotat HIEROCIES: το θνητον σωμα, προς την ἐπι γῆσ διαγωγην ὄργανον ἡμῶν δοθεν. ουτε πιανειν προσηκει ταῖσ ἀμετροισ σαμασκιασ, ουτε κατατρυχειν ἐνδειασ ὑπερβολαῖσ. Ἐμποδιον γαρ ἐπ' ἰσησ ἑκατερον, καὶ ἀναιρετικον

Ad cibos itaque quod attinet, eos tantum probavit, atque ut iis uterentur asseclæ sui præcepit, qui corporis habitudinem confirmet coarctentque, vel teneriorem reddant: quo corpus velut ex amussi eundem semper servet habitum, neque jam pinguefactum auctumque, jam attenuatum & remacrescens, inter valetudinem morbumque vacillet *k*). Et quia obesitatem vivendi rationis inordinatæ indicium esse censerent ejus asseclæ; iccirco operam da-

τῆς χρείας, αὐτῆ προσγεγονε. Διο μετρίως θεραπευεν αὐτο
καὶ μὴ περιορᾶν ἐξυβρίζον, ἢ ὑπο νοσημάτων ἐνοχλημένον . .
ὅπως ἀν ἐν τῷ κατὰ φύσιν σώζομενον ἀπαρραποδίως τῆ
ἠγυμένη ψυχῇ τὰς ἐνεργείας αὐτῆ παρεχεται, ταυτὴ δυνά-
μενον ἀγεῖν, ἢ ἀν ἐκενῆ ἀγῆ. *Comment. in aur. Pythago-
reorum Carmina* p. 181 sq. Par. 1583.

De hac frugalitate fidem fere superantia occurrunt
apud ATHENÆUM Lib. IV. c. 17.

Πρῶτον μὲν ὡσπερ πυθαγορίζων ἐσθίει
ἐμψυχον ἔδεν, τῆς δὲ πλειστῆς τῆ βολῆ
μαζῆς μελαγχρη μερίδα λαμβανῶν λεπτε

&

— — — οἱ δὲ ἡμέρας
δειπνῶσι πεμπτῆς ἀλφίτειν κοτίλην μίαν.

Cfr. SCHEFFER. l. c. p. 141, 167.

k) Ἐδοκιμαζεται καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν ὅσα τὴν τῆ σώματος ἔξιν
καθίστησι καὶ συστελλει. JAMBL. I. C. XXIV, p. 107, 105.

Καὶ τὸ σῶμα, ὡσπερ ἐπὶ σταθμῇ τὴν αὐτὴν ἔξιν δια-
φυλάττειν· ἔποτε μὲν ὑγίαιον, ποτε δὲ νοσῶν· ἔδε ἀν ποτε
μὲν πιαίνομενον καὶ αὐξάνομενον, ποτε δὲ λεπτανομενον καὶ
ἰσχυαινομενον. v. DIOG. ex ARIST. ap. PORPH. p. 40, ut
locum, quem ipsi debemus, citat MEINERS, lib. cit. p. 416.

dabant, ut corpora in eodem semper statu essent, nec aliquando rugosa macie, aliquando nimia carnis mole laborantia *l*). Quapropter & magnæ sapientiæ esse judicavit Schola Italica, novisse sibi que perspectum habere, qualibus & quantis ad corpus alendum utendum sit, quippe cum singula eorum, quæ consumantur, propriæ & peculiaris cujusdam causam existere censerent *m*). In signis itaque justæ ciborum potusque & requiei mensuræ proportionisque exquirendis præcipuam ponentes operam, artis, corpus tuendi curandique, partem potissimam, spretis medicaminibus, victus rationem modumque, ab iis accuratissime observatum, rerumque, quibus fruamur, præparationem constituerunt Pythagorei *n*):

In

- l*) Προσείχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὡσαν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακένται, καὶ μηποτε μεριμνα, ὅτε δε πολυσαρκα. Ἄνωμάλιε γὰρ βίε ὄντο εἶναι δεῦγμα JAMBL. l. c. C. XXXI, p. 170. Cit. SCHEFFER l. c. p. 140.
- m*) Γινεσθαι δε πᾶν το προσενεχθεν αίτιον τινος ίδιε διαθεσεως. Διο καὶ μεγαλης σοφίας το κατανοησαι τε καὶ συνιδεῖν, ποιόις τε καὶ ποσοίς δεῖ χρῆσθαι προς τροφη. JAMBL. l. c. Cap. XXXI, pag. 179.
- n*) Τῆς δε ιατρικῆς μαλιστα φασιν αὐτες ἀποδεχεσθαι το διαιτητικον εἶδος, καὶ εἶναι ἀκριβεστατες ἐν τρω, καὶ περᾶσθαι πρώτον μεν καταμανθανειν σημεῖα συμμετρίας ποτῶν τε καὶ σιτῶν καὶ ἀναπαυσεως. Ἐπειτα περι αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν προφερομενων σχεδον πρώτες ἐπιχε-

In ciborum, quibus utendum sit, generibus determinandis varias, ab illis, quas nostra ætate placitis substruere suis solent solent diæteticæ magistri, plane diversas rationes, ut verissime observat MEINERS o), secutus est PYTHAGORAS. Indubiumque esse, existimamus, præceptorum PYTHAGORÆ diæteticorum haud pauca præstantiores Scholæ ejus sectatores proxime, quin tantum non unice spectare. Unde quoque lucem scænerantur plura momenta, in quibus inter semet pugnare non diversi modo scriptores, verum & sibimet ipsi: contrarius nonnunquam videtur unus idemque, de hæc re narrans, auctor.

Ab iis, ait JAMBLICHUS, abstineri jussit cibis, qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent. Ista omnino repudiavit alimenta, quæ diis essent invisa aut sacra; quorum illa a familiaritate cum diis abducerent, hæc communi usui humano non convenirent.

Item

ρησαι τε πραγματευεσθαι και διοριζειν, αιψασθαι δε και καταπλασμάτων επι πλειον της Πυθαγορειας των εμπροσθεν. Ταδε περι της Φαρμακειας ηγτον δοκιμαζειν. JAMBL. l. C. XXXIV, p. 204. Ulceribus curandis quædam Φαρμακα adhibuisse, in incisionibus & ustionibus non admissa, incantationibusque ad nonnullas infirmitates pellendas usam fuisse Scholam Italicam, in sequentibus narratur.

o) l. c. pag. 417.